

Dvestopäťdesiat kíľ rýdzeho zlata

Je teplé júlové popoludnie. Lasse, Maja a policajný komisár stoja na móle v prístave a sledujú, ako z obrovskej lode vykladajú veľkú drevenú debnu.

– Tu prichádza zlato, – povie komisár spokojne. – Dvestopäťdesiat kíľ rýdzeho zlata!

– Rád by som vedel, akú to má cenu, – zamýšľa sa Lasse.

– Nuž, – povie komisár a posunie si čiapku na zátylok. – Povedal by som, že takých milión eur.

– Wow! – žasne Lasse.

– Ale prečo vlastne priviezli to zlato do Lotorkova? – vyzvedá Maja.

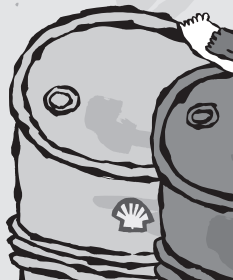
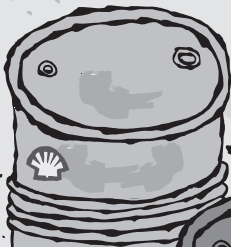
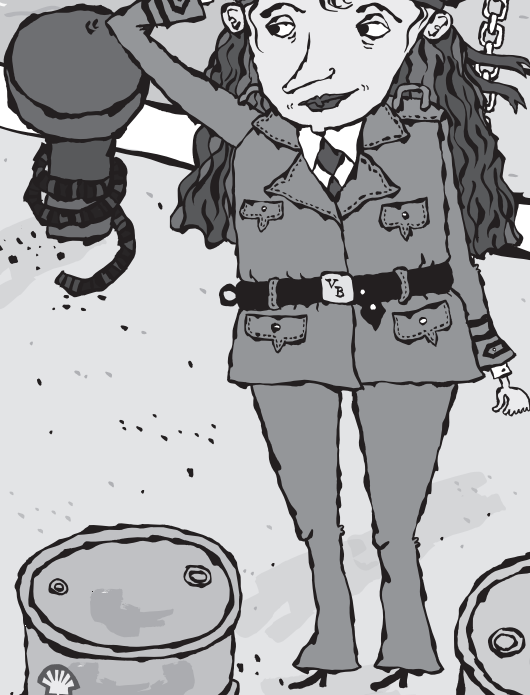
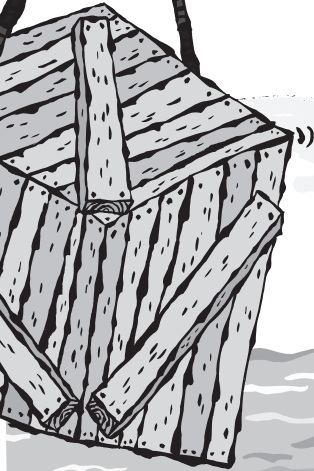
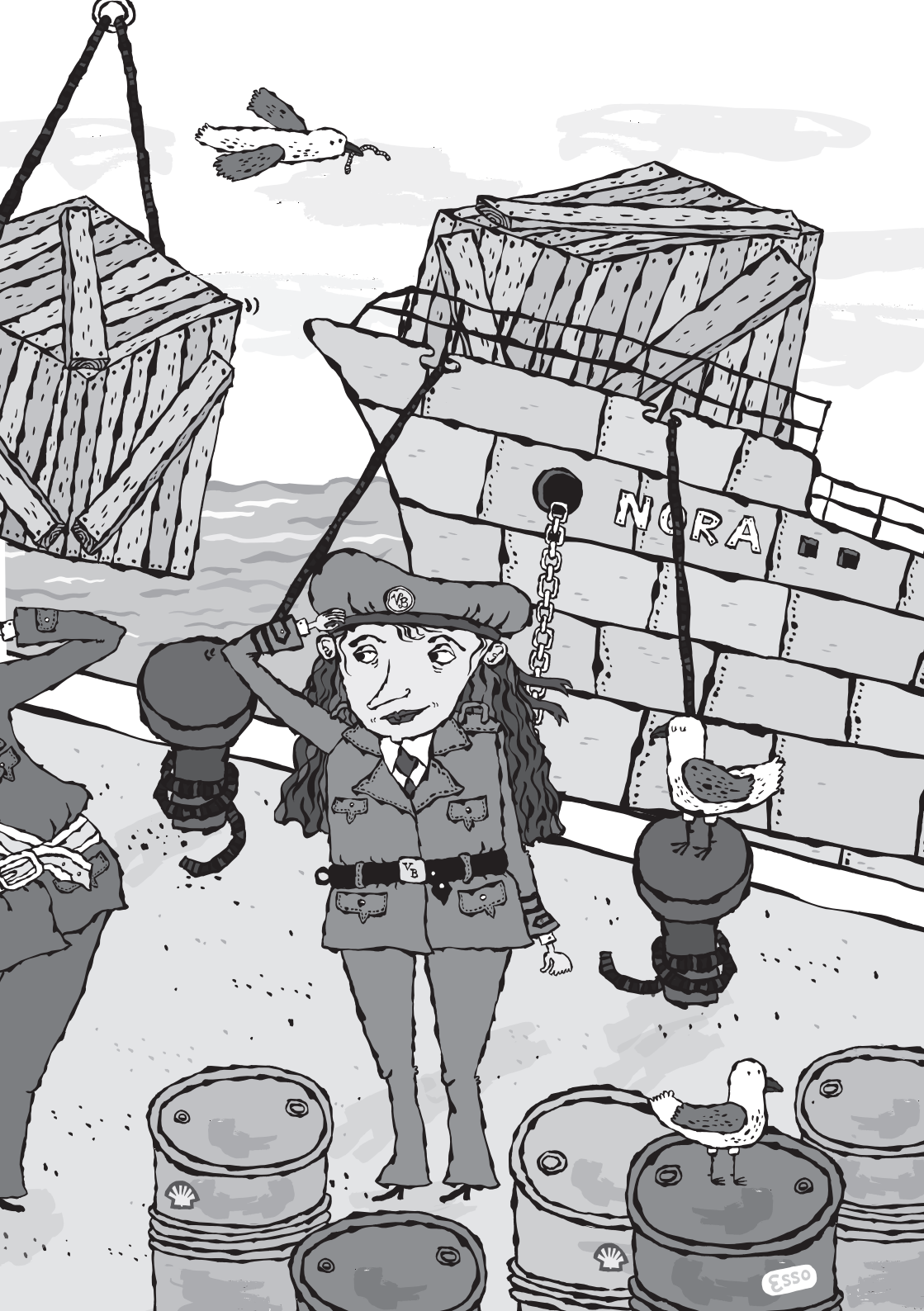
– Neostane tu, – vysvetľuje komisár.
– Zajtra pokračuje zásielka vlakom do väčšej banky. Ale dnes ju máme na starosti my.

– A kde to uložia? – spýta sa Lasse.

– Na najbezpečnejšom mieste v Lortorkove, – odvetí komisár, – vo veľkom bankovom trezore.

Debna skončí vedľa skoro takej istej debny na plošine dodávky. Tmavovla-

sá žena v uniforme podíde ku komisárovi. Zasalutuje a komisár jej pozdrav opätuje.

– Maria Gonzalesová, – zahlási žena a usmeje sa na komisára. – Šéfka bezpečnosti v banke.

– Randolph Larsson, – predstaví sa komisár. – Teší ma. Zrejme ste v banke nová. Ešte som vás tu nevidel.

– Nastúpila som pred tromi týždňami, – usmeje sa šéfka bezpečnosti a pokračuje: – Teraz ale potrebujem váš podpis! – podáva mu tlačivo.

– Čo je to za papier? – vyzvedá Maja.

Postaví sa na špičky, aby videla, čo komisár podpisuje. „Zlato: 250 kg“, prečíta si. Ďalej už veľa nevidí, lebo jej prekáža prst šéfky bezpečnosti.

– Sprievodný list, – vysvetlí jej Maria Gonzalesová a usmeje sa na ňu.

– Dokument, ktorý potvrdzuje, že sme prebrali zlato, – povie komisár a podpíše sa na samý spodok.

Šéfka bezpečnosti odtrhne žltú kópiu a podá ju komisárovi, ktorý si ju zastrčí do vrečka uniformy.

– Teraz už môžeme ísť do banky, – vyhlási Maria Gonzalesová a nasadne do do-dávky.

– Podďte, mládež, – zvolá komisár a na-sadne na bicykel. – Ide sa do banky.

Keď Lasse, Maja a komisár dorazia na miesto, šéfka bezpečnosti práve preváža

do banky druhú debnu. Opodiaľ stojí plešatý muž v sivom obleku a prizerá sa. Vyzerá veľmi znepokojene.

– Dávaj pozor, Maria, aby sa neprevrátila, – varuje šéfkou bezpečnosti.

– Potrebujete azda pomôcť? – spýta sa komisár.

Muž v sivom obleku prekvapene pozrie na komisára. Lassemu a Maji sa zdá veľmi nervózny.

Nie je na tom však nič čudné, pomyslia si. Toto zlato má vysokú hodnotu.

– Ďakujem, je to od vás milé, ale zvládnem to, – dychčí Maria a zmizne v útrobach banky.

Maja si oprie bicykel o stenu a cez okno nazrie dnu. Vidí, ako šéfka bezpečnosti tisne debnu do veľkého bankového trezora. Maja sa pozrie na hodinky. Ukazujú desať minút pred šiestou.

Potom vidí, ako Maria Gonzalesová zadržáva ťažké dvere na trezore.

– Aha, komisár je tu a dozerá, aby všetko bolo v poriadku, – ozve sa muž v sivom obleku.

Podíde ku komisárovi a podá mu ruku.

– Toto je riaditeľ banky Per Kraage, – hovorí komisár Lassemu a Maji.

Maja znovu nazrie do banky. Šéfka bezpečnosti je obrátená chrbtom a upravuje čosi nad dverami trezora. Maja sa nakloní bližšie k oknu, ale stále nevidí, čo tam Maria Gonzalesová vlastne robí.

– Veľký deň pre našu malú banku, – pokračuje komisár.

– A nervózny, – priznáva riaditeľ Per Kraage. – Čo ak sa niečo prihodí! – dodá a vreckovkou si utrie si čelo.

